

De bevrijder

De bevrijder

Johan van Caeneghem

*'Moon river, wider than a mile,
I'm crossing you in style,
someday ...'*

©: Henry Mancini & Johnny Mercer

Uit: 'Breakfast at Tiffany's' (1961)

Gezongen door: Audrey Hepburn

isbn: 9789465389639

1ste uitgave Brave New Books 2026

Afbeelding: Shutterstock

©: Johan van Caeneghem

Noordland is een fictief land in Europa.

De hoofdstad is Vrijborg.

Men betaalt er met Noordlandse kronen.

Toeristen bezoeken het graag wegens zijn gevarieerd landschap.

Je vindt er zowel fjorden als bergen en bossen.

De Nevet is een belangrijke rivier.

1/ zaterdag 14 februari 2026 (voormiddag)

Odin Holt zag vanuit zijn Renault Master bestelwagen de man tegen de vrouw schreeuwen op de parking van de Netto supermarkt, nabij de Middenbrug, in Oud Vrijborg.

De vrouw had een zak met boodschappen laten vallen en kreeg daarvoor de volle laag.

De man hield zijn gezicht vlakbij dat van de vrouw, die de scheldtirade met gebogen hoofd onderging.

Klanten duwden hun winkelkarretjes langs hen heen en de meesten negeerden het incident alsof het niet plaatsvond. Sommigen keken om, maar grepen niet in en liepen door naar hun auto.

Odin nam zijn telefoon en begon te filmen. De vrouw raapte de boodschappen op, deed ze in de zak en legde die in de koffer van hun blauwe *Ford Puma*, terwijl de man doorging met schelden. Dan leek hij te beseffen waar hij zich bevond, keek om zich heen en beval de vrouw in te stappen. Even later reed de auto naar de uitgang van de parking.

Odin legde zijn telefoon weg, startte en reed hem achterna.

De man sloeg naar links af, naar de Middenbrug. Toen Odin hem wilde volgen, doemde van rechts een vrachtwagen op, die de parking wilde oprijden. *Noordland Expedition* stond in grote letters op het tien meter lange vehikel en chauffeurs van dat bedrijf kwamen vaak bij de supermarkt parkeren om er hun lunch te kopen of op te eten. De chauffeur van deze vrachtwagen dacht dat Odin hem wel zou doorlaten en vertraagde niet. Maar hij nam zijn bocht te wijd en kwam op de berm naast de ingang terecht. Odin kon niet anders dan remmen en zag nog net de *Puma* over de Middenbrug verdwijnen.

De vrachtwagenchauffeur zag zijn boze gezicht en hief zijn handen in een verontschuldigend gebaar. Dan begon hij achteruit te rijden, maar moest ook dat manoeuvre staken om auto's die achter hem wachtten niet aan te rijden. Minuten gingen voorbij. Odin dacht aan de man en de vrouw in de Puma. Waar reden ze naartoe? Was hij haar nog altijd aan het uitschelden? Het leek eindeloos lang te duren voor de vrachtwagen weer goed op de weg stond en de parking kon oprijden. Toen dat eindelijk was gelukt, waren er misschien tien minuten verstreken. Odin sloeg naar links af, maar parkeerde meteen. Hij nam zijn telefoon en bekeek het filmpje dat hij net had gemaakt. Hij bevroor het beeld en vergrootte het. Het gezicht van de man was vertrokken van woede en minachting. Dat van de vrouw was bijna zonder uitdrukking alsof ze de woedeaanval van de man onmiddellijk probeerde te neutraliseren. Achter hen kon Odin een deel van de nummerplaat van de Puma lezen. Op de achterrait kleefde een sticker:

'Fier op Anjerstad!'

Het koppel woonde dus in de nieuwe, dure buitenwijk van Vrijborg. Misschien wilden ze goedkoop winkelen in de oude stad of leefden ze boven hun stand en moesten ze besparen. Misschien beschuldigde de man de vrouw ervan teveel geld uit te geven.

Odin startte, reed over de Middenbrug Nieuw Vrijborg in, nam de Nevetlaan en reed vijf kilometer verder onder de Ring door de nieuwe wijk in. Daar zag hij al na enkele minuten rijden de Puma op de oprit van een villa staan. Odin parkeerde en vroeg zich af of de ruzie in het huis doorging.

Maar het was gaan ruzie, dacht hij.

Het was geweldpleging en woede welde in hem op.

Hij beeldde zich in dat hij uitstapte, naar het huis liep, aanbelde en dat de man opendeed.

‘Dit moet onmiddellijk ophouden,’ zou hij zeggen. ‘Of je krijgt met mij te maken.’

Als de man niet zou gehoorzamen, zou hij er behoorlijk van langs krijgen.

Hij zou om vergiffenis smeken en misschien zou Odin daar gehoor aan geven.

Of misschien niet.

Sommige geweldplegers waren nu eenmaal niet te bekeren.

Daarna zou hij de vrouw definitief van de man verlossen.

‘Vergeet dat hij ooit bestaan heeft,’ zou hij zeggen.

De vrouw zou hem dankbaar zijn en zijn naam willen weten.

‘Van geen belang,’ zou hij zeggen en voorgoed uit haar leven verdwijnen, maar niet uit haar herinnering.

Odin klemde zijn tanden op elkaar en slikte een krop in de keel weg.

‘Gaat niet gebeuren,’ dacht hij. ‘Je had onmiddellijk iets moeten doen.’

Nu is het te laat.’

Net dan ging de deur open en kwam de man naar buiten. Hij droeg sportkledij en hardloopschoenen. Hij liep de straat op, keek even achter zich, maar zag tussen de andere geparkeerde wagens Odins bestelwagen niet.

Hij begon te joggen.

Odin geloofde zijn ogen niet.

De man had net zijn vrouw vernederd en ging nu even aan sport doen?

Om af te koelen? Had hij haar, voor hij vertrok, nog een rammeling gegeven, maar was dat niet genoeg geweest?

Odin startte en zette de achtervolging in.

De man liep de laan uit en sloeg een asfaltweg in, waar minder huizen stonden. Hij ging harder lopen en bevond zich al gauw in gebied dat niet bebouwd was. Het was vrij mooi weer voor februari en de sneeuw die er

vorige week had gelegen was bijna helemaal verdwenen. Toch was de winter nog niet voorbij. Voor volgende week was alweer sneeuw voorspeld.

De man droeg een zwart Adidas trainingspak, Adidas schoenen, een muts, maar geen handschoenen. Hij zag er atletisch uit en zette er ook flink de vaart in. Maar Odin zat hem gauw op de hielen en beeldde zich in dat hij het gaspedaal intrapte en tegen de man aan knalde. De man leek hem niet meteen te horen en toen Odin dichterbij kwam, zag hij waarom. De man had oortjes in en droeg een sporthorloge, dat wellicht muziek afspeelde of een podcast van één of andere bekende Noordlander.

‘Typisch,’ mompelde Odin, die tijdens zijn werk veel hardlopers op de weg zag en ze bijna altijd bespottelijk of aanstellerig vond.

Uiteindelijk werd de man toch gewaar dat er iemand achter hem reed. Hij keek tweemaal om en toen hij beseftte dat de bestelwagen hem niet inhaalde, stopte hij met lopen. Odin trapte op de rem, kwam tot stilstand, maar liet de motor draaien. Zijn hart ging sneller slaan en hij voelde weer een krop in de keel. De man kwam dichterbij, tot aan het raam langs Odins kant en schreeuwde:

‘Zoek je problemen?! Stap dan uit!’

Odin staarde door de voorruit en hield zijn gezicht uitdrukkingloos, net zoals de vrouw dat gedaan had.

‘Hé, kerel! Zeg eens iets! Ben je niet goed wijs, of zo?’

Odin reageerde niet. Zijn armen en handen tintelden, maar hij hield ze slap langs zijn lichaam.

‘Rij door of ik sla dat raam in en sleur je eruit!’

De man sloeg op het raam en schreeuwde een scheldwoord.

Odin schakelde en liet de bestelwagen rijden.

In zijn spiegel zag hij de man een middelvinger opsteken.

Hij reed verder tot de asfaltweg een bos inliep, parkeerde op een zijpad en nam een schroevendraaier uit een gereedschapskist die op de vloer aan de passagierskant stond. Hij stapte uit en verborg het werktuig in de rechtermouw van zijn jas.

Het lot zou beslissen.

Ofwel had de man genoeg van het hardlopen en keerde hij terug naar huis, ofwel liep hij verder, luisterend naar de rotzooi in zijn oortjes, de vreemde vervloekend die hem had opgehouden.

Odin wachtte en hoorde eerst alleen het kraken van de dennenbomen en het hameren van een specht. Dan klonk het slaan van voeten op het asfalt.

Het hardlopende silhouet van de man kwam vanuit het tegenlicht de schaduw in.

Hij naderde eerst snel, ging wandelen toen hij Odin zag, maar stopte niet. Dat deed hij pas toen hij Odin tot op zo'n drie meter genaderd was.

‘Wel godverdomme, wat moet je van me?’

‘Ik moet je iets zeggen,’ zei Odin.

‘Wat dan?’

‘Dat je een schoft bent.’

‘Wat? Ben je uit het gekkenhuis ontsnapt? Laat me door!’

De man zette een stap dichterbij.

Hij was een hoofd groter dan Odin en had bredere schouders.

Odin voelde zich geïntimideerd, maar week niet.

‘Komt er nog wat van of moet ik je een klap geven?’

‘Dat doe je beter niet,’ zei Odin.

‘Laat me met rust of het zal je beste dag niet zijn!’

‘Jij moet je vrouw met rust laten,’ zei Odin. ‘Het is een schande hoe je haar behandelt.’

De ogen van de man werden groot van verbazing.

‘Wat zeg je, klootzak?’

Hij greep met zijn linkerhand de kraag van Odins jas en wapende zijn rechtervuist om toe te slaan.

Odin liet de schroevendraaier vanuit zijn mouw tot in zijn hand zakken.

Dat trucje had hij eens een moordenaar in een film zien doen.

En net zoals de moordenaar mikte hij zijn wapen naar de buik van zijn aanvaller.

De schroevendraaier drong eerst niet helemaal door de stof van het trainingsvest en de trui eronder heen, maar bereikte toch genoeg vlees om de aanval van de man af te breken.

De man keek verbaasd naar zijn buik, die rood kleurde.

Odin trok de schroevendraaier terug en stootte nog eens, krachtiger deze keer en het metaal verdween nu helemaal in de buik.

De man schreeuwde en zakte door de knieën.

Hij keek Odin verbijsterd aan.

‘W- waarom?’

Odin liep naar zijn bestelwagen en kwam terug met een bankhamer.

De man probeerde op handen en knieën naar de rand van de asfaltweg te kruipen.

‘Help! Help ...’

Odin was in enkele stappen bij hem en gaf hem een klap op het achterhoofd.

De man zakte in elkaar en viel op zijn linkerzij.

Onder zijn hoofd groeide een bloedplas.

Hij kreunde en Odin hief de hamer voor een tweede slag.

Maar toen stopte het kreunen en waren de ogen van de man leeg.

2/ zaterdag 14 februari 2026 (namiddag)

‘Hier is iemand behoorlijk over de rooie gegaan,’ zei patholoog-anatoom Eelco Simmel, terwijl hij zijn twee meter lange gestalte enigszins moeizaam oprichtte van het lijk op de asfaltweg. Hij moest daarbij een ontwijkende beweging maken om niet in de bloedplas rondom het hoofd en de schouders te trappen.

De plas reikte tot aan de rand van de tent die over het slachtoffer heen was gezet.

‘En hij heeft daarbij een groot risico genomen. Hier komen ongetwijfeld veel hardlopers en wandelaars langs.’

‘Of zij nam dat risico,’ zei hoofdinspecteur Lin Simona.

‘Of zij,’ beaamde Eelco. ‘Maar je moet sterk zijn om doorheen zo’n trainingsvest en trui te kunnen steken.’

‘Vrouwen kunnen net zo sterk zijn als mannen,’ zei Lin. ‘Soms sterker. En vaak zijn ze net zo meedogenloos en roekeloos.’

‘Dat laatste vraag ik me toch nog altijd af,’ zei Eelco. ‘Is daar onderzoek naar gedaan?’

‘Ik heb er toch al één en ander over gelezen. De vrouwelijke modus operandi gaat in elk geval verder dan die in *Arsenic and Old Lace*. Enig idee over het steekwapen?’

‘Op het eerste gezicht is het geen mes. Maar dat zal bij de autopsie duidelijk moeten worden. De slag op het hoofd was wellicht de *coup de grace* en werd met een *old school blunt instrument* toegediend. Ik gok op een hamer of een Engelse sleutel.’

‘Dit lijkt op een geïmproviseerde moord, toch? Eerder een ingeving dan een geplande daad?’

‘Of een ruzie die uit de hand gelopen is?’ opperde Eelco. ‘Dat zullen jullie moeten uitzoeken. Weten we ondertussen al wie hij is?’

‘Het meisje dat hem vond beweert dat hij in de wijk hier in de buurt woont. Ilja, Seppe en Stella zijn dat aan het uitzoeken.’

‘Stella?’ vroeg Eelco. ‘Die ken ik nog niet.’

‘Stella Bergsson. Nieuw bij ons team. Net van de politieschool.’

‘Leuk voor jullie. Elk team heeft vroeg of laat vers bloed nodig,’ zei Eelco. Hij keek tegelijk naar de bloedplas en schraapte zijn keel. ‘Waarmee ik niet bedoel dat jullie het slecht doen, sinds Martin weg is.’

‘Natuurlijk niet,’ zei Lin.

‘Horen jullie nog van hem?’

‘De laatste tijd minder, omdat we het zo druk hebben. Maar het gaat goed met hem, denk ik.’

‘Des te beter. Dan ga ik je laten, hoofdinspecteur. Deze man is nog maar enkele uren dood, dus alle sporen hier zijn nog vers. Hopelijk leidt ons dat gauw naar de dader. Of daders.’

Eelco en Lin stapten de tent uit en de patholoog liep naar zijn Landrover die voorbij het politielint stond. Daar keek een groepje nieuwsgierigen toe. Rechercheurs van het forensische team doorzochten en fotografeerden het afgespannen terrein. Eén van hen, Stig Belsen, die de leiding had, knikte naar Eelco en kwam dan naar Lin toe.

‘Wat zei hij?’

‘De man is neergestoken en dan het hoofd ingeslagen, maar de dader zou geen mes gebruikt hebben.’

‘We hebben in elk geval nog geen mes of een ander wapen gevonden,’ zei Stig. ‘Wel een bandenspoor op dat zijpad daar. Voor de rest nog niet veel, vrees ik. Zie ik je vanavond?’

‘Dat weet ik niet,’ zei Lin. ‘Dit is extra werk. Voor jou toch ook?’

‘Natuurlijk,’ zei Stig. ‘Misschien morgen?’

‘Misschien morgen,’ zei Lin.

Stig liep de tent in en Lin nam haar trillende telefoon op.

Het was Ilja.

‘We zijn in de Esdoornlaan, nummer 35. Het slachtoffer woonde hier met zijn vrouw.’

‘Ik kom,’ zei Lin.

Tien minuten later stond Lin bij de vrouw, die Leona Anders heette. Ivan Haller was de naam van haar vermoorde man. Ilja en Seppe waren begonnen met het buurtonderzoek. Lin en de jonge Stella wachtten geduldig tot Leona genoeg gekalmeerd was om informatie te kunnen geven.

Leona zat met betraand gezicht op de sofa in de woonkamer.

Lin zat naast haar en Stella zat in een fauteuil en noteerde Leona’s verklaring.

‘Ivan is kort voor de middag vertrokken om te gaan hardlopen ...’

‘Zei hij hoelang hij zou wegblijven?’

‘Dat zei hij nooit. Soms was hij gauw weer terug. Soms bleef hij uren weg.’

‘Uren?’

‘Ja. Ivan kan lang lopen. Hij heeft vorig jaar de marathon van Vrijborg gelopen. Hij is ...’

Leona barstte in snikken uit.

‘Hij had een goede conditie,’ hielp Lin.

Leona knikte en droogde haar tranen met een papieren zakdoek.

‘Dus was u niet ongerust, toen hij niet meteen terugkwam?’

‘Nee. Ik heb zelfs even geslapen, nadat we boodschappen hadden gedaan. Ik werd wakker, toen uw collega’s aanbelden.’

‘Waar deden jullie die boodschappen?’

‘In de Netto supermarkt, in Oud Vrijborg.’

‘Hoe laat was dat, ongeveer?’

‘Zo rond elf uur, denk ik ...’

‘En jullie zijn meteen weer naar huis gereden?’

Leona knikte. Snoot haar neus. Nam een nieuwe zakdoek uit een doos op de salontafel.

‘Is er onderweg naar huis iets bijzonders gebeurd? Een auto die jullie ongewoon lang volgde, bijvoorbeeld?’

‘Nee ... Tenminste, daar heb ik niet op gelet. We zijn gewoon thuis gekomen, hebben de boodschappen uitgeladen en daarna heeft Ivan zich omgekleed om te gaan hardlopen. Toen hij de deur uit was, ben ik gaan slapen.’

‘Wat was het beroep van uw man?’

‘Hij is ... was ingenieur bij *Software Solutions*, hier in Vrijborg.’

‘En ging het goed met hem daar?’

‘Ja ... Ik veronderstel van wel ...’

‘U veronderstelt?’

‘Ivan vertelde weinig over zijn werk en ik heb geen verstand van computers, dus ...’

‘Wat doet u?’

‘Ik ben lerares Engels aan de Vrijborgse Volkshogeschool.’

‘Hebt u enig idee wie dit gedaan kan hebben? Iemand van jullie werk, in jullie kennissenkring, vrienden, familie? Heeft iemand jullie onlangs bedreigd?’

‘Nee! Absoluut niet!’

Leona verborg haar gezicht in haar handen en schudde haar hoofd.

‘Kunnen we iemand voor u bellen?’ vroeg Lin.

Ze gebaarde naar Stella dat het verhoor voorbij was en die klapte haar notitieboekje dicht.

‘Ik bel mijn moeder wel ...’

‘Hebt u ook het telefoonnummer van de ouders van uw man?’

‘Ja, maar die wonen in Portugal,’ zei Leona, Lin weer aankijkend.

‘Geef ons dat nummer maar. We moeten hen op de hoogte brengen, begrijpt u?’

Leona moest het nummer opzoeken in een schriftje naast de vaste telefoon in de hal.

‘Iemand van Slachtofferhulp komt dadelijk langs,’ zei Lin, toen ze afscheid namen.

‘Dat is niet nodig,’ zei Leona. ‘Mijn moeder woont niet ver.’

‘Er komt altijd iemand kijken, mevrouw. Standaardprocedure. We zien elkaar gauw weer bij de identificatie van uw man. Als u zich ondertussen nog iets herinnert, mag u altijd bellen.’

Lin gaf haar een kaartje met haar naam en het nummer van de Kubus, het politiekantoor in Nieuw Vrijborg.

Even later liep ze met Stella weer naar het Anjerbos, waar Ivan Hallers lichaam net door personeel van het Forensisch Mortuarium in een grijze auto werd meegenomen.

Stella stapte even kwiek en snel als Lin en was net zo sportief.

Lin was zevenendertig en had de marathon van Vrijborg ook al meerdere keren gelopen. Als ze er de tijd voor had, speelde ze basketbal bij het team van het politiekorps.

Stella was tweeëntwintig en had een Nigeriaanse moeder en een Noordlandse vader. Haar sport was judo en ze deed Lin daarom denken aan Martin Van Regenbogen, die ook judoka was geweest. Martin had tot een half jaar geleden de leiding gehad over het team Moord en Zware Delicten, maar was wegens een hartprobleem vervroegd met pensioen moeten gaan. In diezelfde periode was Lin geslaagd voor haar examen hoofdinspecteur en had zij Martins plaats ingenomen.

‘Ik heb jou altijd als mijn opvolgster gezien,’ had Martin bij zijn afscheid gezegd.

‘Ik zal je vertrouwen niet beschamen,’ had Lin hem verzekerd.

Maar nadien had ze getwijfeld.

Was ze wel klaar om in Martins voetsporen te treden?

Sinds hij weg was had ze al vaak zin gehad om hem te bellen en raad te vragen. Of gewoon om één van zijn gedachtenoefeningen over een zaak te horen. Ook nu voelde ze die drang en probeerde ze hem te imiteren: ‘Leona Anders is haar man achterna gereden, heeft hem vermoord en is daarna teruggekeerd om op ons te wachten en de onschuldige te spelen. Wat denk je?’

Stella keek verbaasd.

‘Dat lijkt me onwaarschijnlijk.’

‘Waarom?’

‘Eh ... Is het niet te vroeg voor die hypothese?’

‘Inderdaad,’ zei Lin. ‘Veel te vroeg. Maar dan mag je ook niet zeggen dat ze onwaarschijnlijk is. Toch?’

‘Waarschijnlijk niet,’ zei Stella.

Ilja Beck en Seppe Sandberg kwamen eraan, met de voorlopige resultaten van het buurtonderzoek.

‘Niemand heeft iets verdachts opgemerkt,’ zei Ilja. ‘Meneer Haller ging regelmatig joggen, dus dat was niet ongewoon. Jammer genoeg heeft niemand hem deze keer gezien.’

‘Er hangt ook geen camera in de Esdoornlaan,’ zei Seppe. ‘In de hele buurt niet, trouwens. De bewoners kozen een jaar geleden voor privacy ten koste van observatie voor veiligheid.’

‘Daar zullen ze dan nu misschien anders over denken,’ zei Lin.

‘En misschien herinnert iemand zich later toch nog iets, bij een uitgebreider onderzoek.’

3/ zondag 15 februari 2026

‘Gisterennamiddag vond een wandelaarster het levenloze lichaam van de 35-jarige Ivan Haller in het Anjerbos, nabij Anjerstad in Vrijborg. Meneer Haller werd volgens de politie in de buik gestoken en op het hoofd geslagen. Net voor de middag zou Haller thuis vertrokken zijn om te gaan joggen. De politie denkt voorlopig niet aan een terroristische aanslag en roept eventuele getuigen op zich te melden ...’

Odin zette het geluid van de tv op stil en at van zijn bord cornflakes. Hij had er extra veel suiker op gedaan, omdat hij zin had in zoet. Misschien wilde hij de zoete smaak van zijn overwinning letterlijk proeven. Hij had ook suiker in zijn koffie gedaan, die hij normaal zonder dronk. Want was zijn leven sinds gisteren nog normaal? Of was het voorheen juist abnormaal geweest en had hij het door zijn daad veranderd in wat het hoorde te zijn: een leven van waarheid en gerechtigheid?

Wat een zware gedachten! Terwijl hij zich eerder licht voelde, alsof er een gewicht van hem was afgevallen. Jarenlang had het op zijn hart gedrukt, zodat het nauwelijks leek te kunnen slaan en op zijn keel, wat hem vaak had belet gewoon te kunnen praten. Ook toen Haller op het raam van zijn bestelwagen had geslagen en tegen hem had geschreeuwd, had een krop in de keel hem bijna verstikt, zoals zo vele keren daarvoor, in gelijkaardige situaties, waardoor hij soms bijna het bewustzijn had verloren. Maar gisteren had hij juist gehandeld. Hij had een weg langs de onderdrukker gevonden en de moed gehad om hem op te wachten. En

had dan kalm en efficiënt gehandeld. Hij mocht fier zijn op zichzelf, zonder zelfgenoegzaam te worden.

Want iemand had hem makkelijk kunnen zien. Die wandelaarster die Haller had gevonden, had iets vroeger langs kunnen komen. En had hij haar dan ook moeten opruimen? Dat zou onrechtvaardig geweest zijn, want zij was, voor zover hij wist, onschuldig.

‘Is niet gebeurd,’ dacht Odin. ‘Dus moet je er ook niet over piekeren.’

Het had ook geen zin om zich zorgen te maken over of iemand hem had gezien in de straat waar Haller woonde. De *Esdoornlaan*. Hij had de naam opgezocht op Google maps. Hij kende Anjerstad niet zo goed, omdat hij er nog maar één keer naar een klant was geweest. Odins werkterrein was vooral Oud Vrijborg, dat hij zes dagen op zeven met zijn bestelwagen doorkruiste om fietsen te herstellen, hoewel hij de laatste tijd ook meer klanten in de nieuwe stad ging helpen. *The Bike Doctor* stond in zwierige, zwarte letters op het roodgeverfde metaal, boven een stethoscoop, die naar het denkbeeldige hart van een fiets luisterde. De tekening was erop geschilderd door Birger Bas, een oude klasgenoot van in de Vrijborgse Technische Middelbare School. Birger was de enige geweest die Odin een vriend had kunnen noemen en had Odin de richting *Automechanica* gekozen in plaats van *Fietsenmaker*, dan hadden ze elkaar misschien beter leren kennen. Birger was twee keer naar Odins ouderlijke huis gekomen, toen ze allebei zestien waren geweest en Odin had één keer Birgers huis gezien.

‘Dus jij bent de zoon van Pelle Holt?’ had Birgers moeder gevraagd, met een argwanende blik in de ogen. Odin had haar houding toen niet meteen begrepen. Pas later was hij te weten gekomen, dat zijn vader ook buiten hun buurt vrij bekend was geweest.

Na de middelbare school had Odin Birger nauwelijks nog gezien. De schilderklus was eigenlijk de laatste keer geweest.

Na zijn ontbijt ging Odin een uurtje fietsen op zijn vintage *Eddy Merckx Corsa*, die hij voor een prikje had gekocht en piekfijn had gerestaureerd. Hij vond oude fietsen er nog altijd eleganter uitzien dan moderne, een gevoel dat hij ook al op school had gehad. Daar had hij gedroomd van een winkel met alleen maar vintage tweewielers, maar dat was na het afstuderen onmogelijk gebleken. Mensen wilden zoveel mogelijk op het nieuwste van het nieuwste rijden en vaak nog elektrisch ook. Voor een vaste herstellingsplaats en winkel had Odin het geld niet gehad en hij had ook geen lening van de bank kunnen krijgen. Hij had het ouderlijke huis en wat spaargeld geërfd, toen zijn ouders vijf jaar geleden plots overleden. Odin had als achttienjarige van de ene dag op de andere alleen op de wereld gestaan.

Oom Kalle en tante Freya, een zus van zijn moeder, die in Herola, een voorstad van Vrijborg woonden, hadden zich een tijd over hem ontfermd, maar Odin had hen gauw duidelijk gemaakt dat hij geen hulp nodig had.

‘Moet je niet naar een psycholoog?’ had zijn tante Freya gevraagd. ‘Voor rouwbegeleiding.’

‘Rouwen kan ik best alleen,’ had Odin geantwoord.

Tijdens de uitvaart had hij het medelijden van het twintigtal opgedaagde mensen uit de buurt gevoeld. Of waren ze uit morbide nieuwsgierigheid gekomen en hadden ze gehoopt dat hij zou instorten? Maar hij had zich waardig gedragen en sereen naar de woorden van de ceremoniemeester geluisterd.

‘Pelle Holt en Inga Pedersen hebben geen makkelijk leven gehad, maar deden hun best om hun zoon zo goed mogelijk op te voeden ...’

Tamelijk leugenachtige woorden, die Odin zelf had gesuggereerd. De ceremoniemeester had in alle talen gezwegen over de verslavingen van

Odins vader en moeder. Pelle was een dronkaard geweest en Inga had niet zonder marihuana en verdovende pillen gekund. Daarom had Odin nog nooit alcohol gedronken of sigaretten aangeraakt. Niet zoals zijn ouders worden, was zijn eerste levensopdracht geweest.

Het was een frisse, maar mooie ochtend.

De voorspelde sneeuw zat nog niet in de lucht.

Odin droeg gewone kleren en fietste niet heel snel. Wielertoeristen vond hij er opzichtig uitzien, in hun kleurige pakjes en onder hun glanzende helmen. En net zoals hardlopers stelden ze zich vaak aan. Wie dachten ze dat ze waren? Eddy Merckx?

Een kwartier na zijn vertrek reed hij de Middenbrug over en bevond hij zich op de Nevetlaan, die naar de Ring leidde. Nog even en hij zou onder de Ring door rijden, in de richting van Anjerstad. Onder de brug kneep hij de remmen dicht. Dit zou hij toch niet doen? Terugkeren naar de plaats van de misdaad? De klassieke fout die sommige misdadigers maakten, omdat de drang sterker was dan henzelf en ze kicken op de aanwezigheid van politie en nieuwsgierigen of zelfs alleen op het zien van politielint.

‘Niet doen, Odin. Niet dom zijn.’

Maar ook hij voelde die drang, moest hij toegeven.

Al beschouwde hij zichzelf niet als een misdadiger.

Integendeel: hij had meerdere misdaden tegen de vrouw voorkomen.

Misschien zelfs moord.

Hij keerde zijn fiets om en peddelde rustig naar huis.

Enkele oudjes staken hem op hun elektrische fietsen voorbij, wat Odin altijd het gevoel gaf dat de wereld op zijn kop stond en er nog veel meer niet normaal was en dus bedreigend.

Maar hij moest kalmeren.

Deze mensen waren potentiële klanten, zorgden voor zijn inkomen en dat was dan weer geruststellend. Bovendien werd fietsen in Vrijborg en heel Noordland alleen maar populairder en werden veel fietsers bij pech liever aan huis geholpen.

4/ dinsdag 17 februari 2026

‘Vermoeden bevestigd,’ zei Eelco, eerst de nagels van zijn linkerhand keurend en dan naar Lin en Stella kijkend.

Het was tien uur ‘s ochtends en ze bevonden zich in zijn kantoor in het Forensisch Mortuarium.

‘Meneer Haller werd eerst neergestoken en daarna doodgeslagen. Ik vond twee steken in de buik, waarvan de eerste niet heel diep was, maar de tweede de lever doorboorde. Daar zou hij uiteindelijk aan gestorven zijn, maar natuurlijk had de moordenaar geen tijd. Hij of zij heeft dan de klus afgemaakt met een hamer. De steekwonden komen overeen met een platte schroevendraaier van zo’n vijftien centimeter.’

‘Een hamer en een schroevendraaier?’ vroeg Lin. ‘Alsof de moordenaar een gereedschapskist bij zich had.’

‘Dat lijkt zo, hé? Maar zie je hem al staan, daar in dat bos, met een werkbak in de hand?’ zei Eelco.

‘Hij kan zijn wapens ook op voorhand thuis uit zijn kist gehaald hebben of uit een kist in zijn auto,’ opperde Stella. ‘En zich dus op de moord hebben voorbereid.’

Eelco glimlachte naar de jonge vrouw.

Moest hij ook nog wennen aan Martins afwezigheid? vroeg Lin zich af.

‘Wat misschien betekent dat hij geen gewone wapens, zoals een mes of een pistool, bezit,’ zei de patholoog. ‘Hopelijk levert het bandenspoor wat op. En misschien zit er DNA van de dader op de kleren van meneer Haller. Op het toxicologisch rapport zullen jullie nog een dagje moeten wachten, maar volgens mij was meneer Haller niet onder invloed toen hij stierf. In zijn maag vond ik alleen restanten van een banaan.’

Tien minuten later zei Stig Belsen in een aangrenzend gebouw van de Forensische Dienst, dat het DNA-onderzoek nog volop aan de gang was. Hij was de vorige dag bij Lin blijven slapen en toen hadden ze niet over de zaak gesproken. Lin en hij hadden sinds bijna drie jaar een vaste relatie, zonder meteen te willen samenwonen. En dat vond Lin best zo. Vorige relaties waren mislukt, omdat de man in kwestie op een bepaald moment ‘meer’ had gewild. Dat ‘meer’ had Lin altijd afgeschrikt en uiteindelijk de relatie doen mislukken. Maar met Stig ging het voorlopig goed. Eén van de afspraken was, zo weinig mogelijk over het werk of een lopende zaak praten en dat hadden ze ook nu gedaan. Maar Lin had gevoeld dat het deze keer meer moeite had gekost. Misschien had Stig ook nu weer willen vragen: ‘Hoe is het, werken zonder Martin?’ Dat had hij al een keer eerder gedaan en ze had geantwoord: ‘Het lijkt alsof hij alleen maar een tijdje ziek is en binnenkort gewoon terugkomt.’ Ze vond dat ze toen had toegegeven dat ze Martin nog lang zou missen en dacht dat Stig haar daarom misschien zwak zou vinden.

Het was tien minuten lopen tot aan de Kubus en even later brachten Lin en Stella verslag uit van hun gesprek met Eelco. Ilja Beck, Seppe Sandberg en Hafida Mimoun waren aanwezig, samen met commissaris Linda Versteeg en vier rechercheurs die hadden deelgenomen aan het buurtonderzoek.

‘Iedereen in de straat had Ivan Haller en Leona Anders al wel een keer gezien,’ zei Ilja. ‘Maar veel wisten ze toch niet over hen te vertellen. Het koppel was maar één keer aanwezig op de maandelijkse buurtvergadering en heeft toen ook tegen het plaatsen van camera’s gestemd.’

‘Wat natuurlijk jammer is voor ons,’ zei Seppe. ‘Ongeveer de helft van de huizen heeft een deurbel camera, maar op de beelden daarvan is niet veel te zien.’

‘De dame die schuin tegenover nummer 35 woont, gedroeg zich wel vreemd,’ zei Ilja.

‘Vond ik ook,’ zei Seppe.

‘Hoezo?’ vroeg de commissaris.

‘Toen ze opendeed en onze legitimatie zag, zei ze onmiddellijk: *Ik heb niets te vertellen. Van mij zullen jullie niets horen!*’ zei Ilja.

‘Nog voor we één vraag hadden gesteld,’ zei Seppe.

‘Toen we aandrongen, zei ze dat ze zich niet goed voelde en sloot ze de deur,’ zei Ilja. ‘Ik riep nog dat we zouden terugkomen als het beter met haar ging.’

‘Misschien was ze bang,’ zei de commissaris.

‘Ze leek me niet bang,’ zei Seppe.

‘Hoe heet die mevrouw?’ vroeg Lin.

‘Edna Wenger,’ zei Ilja. ‘En ze woont in de Esdoornlaan nummer 36.’

Een half uur later stonden Lin en Stella aan Edna Wengers voordeur. Na drie keer bellen ging die aarzelend open.

‘Goede middag, mevrouw. Hoofdinspecteur Lin Simona en inspecteur Stella Bergsson van de Vrijborgse politie. Mogen we binnenkomen, alstublieft?’

Edna was rond de vijftig, ongeveer een meter zeventig groot, vrij mager en had halflang, donker geverfd haar. Ze keek met grote, bruine ogen van Lin naar Stella.

‘Ik heb niets te vertellen, zei ik al tegen uw collega’s ...’

‘We willen toch even met u praten, mevrouw,’ zei Lin. ‘Het gaat hier tenslotte om een moord.’

‘Maar daar weet ik niets van!’

‘Misschien weet u meer dan u denkt,’ zei Stella. ‘Dat gebeurt vaak bij getuigen.’

Edna keek naar de jonge inspecteur met een blik van: *En daar heb jij ongetwijfeld veel ervaring mee?*

Dan deed ze de deur verder open en volgden Lin en Stella haar naar de woonkamer.

Ze nodigde de rechercheurs niet uit om te gaan zitten.

‘U verspilt uw tijd,’ zei ze.

‘Met alle respect, mevrouw, maar hoe meer u zulke dingen zegt, hoe nieuwsgieriger u ons maakt,’ zei Lin.

‘En toch is het zo,’ zei Edna.

‘Woont u hier alleen?’ vroeg Stella.

‘Ik ben weduwe,’ zei Edna. ‘Zes jaar geleden stierf mijn man aan een beroerte.’

‘Dat spijt ons,’ zei Lin. ‘Dit is een groot huis. Voelt u zich niet eenzaam? Hebt u kinderen?’

‘Ik heb een zoon, maar die woont in Duitsland. We videobellen regelmatig.’

‘Goed dat dat nu kan, nietwaar?’ zei Lin. ‘Videobellen.’

‘Goed, ja. Maar wat heeft dat met de moord op Ivan te maken?’

‘Had u veel contact met hem? Of met zijn vrouw?’ vroeg Lin en keek door het raam. ‘U woont praktisch tegenover hen.’

‘Ik zag hen, als ze in en uit het huis gingen. Ik zei af en toe goeiedag. Meer niet.’

‘En zeiden ze goeiedag terug?’ vroeg Stella. ‘Waren ze vriendelijk?’

‘Niet vriendelijk en niet onvriendelijk,’ zei Edna. ‘Gewoon ...’

‘U hebt nooit echt met hen gepraat?’ vroeg Lin.

‘Nee.’

Lins oog viel op een verrekijker, die op een ladenkast naast het raam stond.

‘Maar u bespioneert hen wel.’

Edna’s wangen werden rood en ze snoof.

‘Die gebruik ik om naar de vogels te kijken.’

‘Dat geloof ik best,’ zei Lin. ‘Maar af en toe zal u toch ook naar het echtpaar aan de overkant kijken?’

‘Uit gezonde nieuwsgierigheid, natuurlijk,’ vulde Stella aan.

Edna zuchtte en haalde haar schouders op.

‘Dat gebeurt weleens, ja.’

‘Misschien wel elke dag?’ suggereerde Lin.

‘Als ik toevallig bij het raam sta,’ zei Edna. ‘Vooral na ...’

‘Vooral na?’ vroeg Lin.

Edna beet op haar onderlip, beseffend dat ze teveel had gezegd en niet meer terug kon.

‘Vooral na die ene keer dat Leona aan mijn deur stond. Maar dat is echt maar één keer gebeurd.’

‘En waarom stond ze daar?’ vroeg Lin.

‘Omdat ze haar huis niet in kon.’

‘Ze had haar sleutels vergeten,’ suggereerde Stella.

‘N-nee ... Ivan had haar buitengesloten of haar uit het huis gegooid. Ze stond in elk geval aan mijn deur, zonder jas, te rillen van de kou.’

‘Wanneer was dat?’ vroeg Lin.

‘Zo’n twee maanden geleden.’

‘Waarom mocht ze haar eigen huis niet meer in?’ vroeg Stella.

‘Ze hadden ruzie gemaakt,’ zei Edna. ‘Meer weet ik niet. Ik heb haar thee gegeven en haar op mijn sofa laten liggen. Ze leek me uitgeput.’

‘Hoelang is ze gebleven?’

‘Zowat een uur. Toen ging ze plots rechtop zitten en zei ze dat Ivans woedeaanval wel voorbij zou zijn. Ze is vertrokken en ik kon door het raam zien hoe ze naar haar huis liep en door Ivan werd binnengelaten.’

‘Daarna hebben jullie niet meer met elkaar gesproken?’ vroeg Stella.

‘Nee. En als we toevallig samen onze voordeur uit kwamen, vermeed Leona om naar mij te kijken. Ik denk ...’

‘Wat denk je?’ vroeg Lin.

‘Ik denk dat ze dat moest van Ivan.’

‘Waarom denk je dat?’ vroeg Lin.

‘Weet ik niet. Intuïtie?’

‘Denk je dat Leona door Ivan mishandeld werd?’ vroeg Lin.

‘Je vrouw ‘s nachts in de vrieskou, zonder jas de straat op sturen is toch niet erg vriendelijk, vind ik.’

‘Zag je sporen van mishandeling op Leona?’ vroeg Stella. ‘Blauwe plekken?’

‘Nee.’

‘Waarover ging die ruzie?’ vroeg Lin.

‘Heeft ze niet gezegd. Alleen dat haar man heel boos kon worden om niets. Misschien is dat ook de reden waarom hij vermoord werd. Misschien is hij boos geworden op de verkeerde persoon ...’

‘Geen onzinnige hypothese,’ zei Stella, toen ze weer op straat stonden.

‘Opvliegende man krijgt lik op stuk en komt daarbij om,’ zei Lin.

‘Mogelijk. Maar het gebruik van een schroevendraaier en een hamer lijkt mij op meer te wijzen dan een uit de hand gelopen ruzie.’

Ze staken de straat over naar nummer 35 en belden aan.

Een vrouw van ongeveer zestig deed open.

‘U bent van de politie?’

‘Inderdaad,’ zei Lin. ‘En u bent Leona’s moeder?’

‘Klopt. Mijn naam is Hedda.’

‘We willen Leona nog eens spreken,’ zei Lin.

‘Ze slaapt.’

‘Maakt u haar dan wakker, alstublieft, dit is belangrijk.’

‘Dat wil ik wel,’ zei Hedda. ‘Maar ze heeft een pil genomen en als ik haar nu wakker maak, zal ze helemaal in de war zijn.’

‘Kunnen we u dan enkele vragen stellen?’ vroeg Lin.

Hedda aarzelde, maar liet hen dan binnen.

‘Leona is boven in de slaapkamer. Die pil heeft ze op aanraden van de dokter genomen.’

‘Hoe was de relatie tussen uw dochter en Ivan?’ vroeg Lin, toen ze in de woonkamer waren gaan zitten.

Hedda aarzelde weer en zei dan:

‘Die was zoals de meeste relaties, na acht jaar huwelijk.’

‘En dat wil zeggen?’ vroeg Stella.

‘U bent niet getrouwd, veronderstel ik,’ zei Hedda, met een glimlachje.

‘Dat wil zeggen: een relatie met ups en downs, geven en nemen, goede en slechte dagen.’

‘Was Ivan volgens u altijd goed voor Leona?’ vroeg Lin.

‘Hoe bedoelt u?’

‘Heeft Leona nooit geklaagd over woede-uitbarstingen of zelfs geweld?’

Hedda slikte. Wrong haar handen. Zei, met enige moeite:

‘In het begin van hun huwelijk was Ivan de liefde en bezorgdheid zelve. Maar de laatste jaren hoorde ik van Leona regelmatig verhalen over hevige ruzies, waarbij hij soms met zijn vuisten op de muur klopte of iets stuk gooide. Dan hield ze zich altijd zo stil mogelijk, tot de storm voorbij was.’

‘En heeft Ivan haar ooit fysiek mishandeld?’ vroeg Lin. ‘Heeft ze daar nooit iets van gezegd?’